

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Y**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2026, č. j. 33 A 20/2026-34, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 5. 5. 2026, č. j. 33 A 20/2026-34, zamítl žalobu podanou žalobcem proti rozhodnutí ze dne 25. 3. 2026, č. j. CPR-40398-8/ČJ-2025-930310-V223, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 3. 11. 2025, č. j. KRPP-65377-30/ČJ-2025-030022-SV, jímž byla žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena na jeden rok s počátkem ode dne, kdy žalobce vycestuje z území uvedených států. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území těchto států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění.

[2] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

[3] V odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že v České republice pobývá již více než 17 let, přičemž od září roku 2024, kdy byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, trvale sdílí společnou domácnost se svou družkou A, s níž je v partnerském vztahu více než 7 let, a nezletilou dcerou B. Obě jsou držitelkami samostatného pobytového oprávnění. Dcera stěžovatele v České republice plní povinnou školní docházku a stěžovatel o ni soustavně pečuje, zatímco jeho družka vykonává výdělečnou činnost.

[4] Stěžovatel má s ohledem na své odsouzení za závažnou drogovou trestnou činnost spáchanou v České republice rovněž obavy z porušení zásady zákazu dvojího trestání v zemi původu, kde je tato trestná činnost sankcionována trestem smrti. Tyto jeho obavy přitom nebyly ze strany správních orgánů vyvráceny. Nepřiznáním odkladného účinku by stěžovateli, jeho družce a nezletilé dceři byla způsobena nenahraditelná újma spočívající ve významném narušení jejich soukromého a rodinného života, ohrožení řádného vývoje, výchovy a výživy nezletilé dcery a ohrožení života a zdraví stěžovatele. Stěžovatel poté, co byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, obnovil společné soužití s družkou a nezletilou dcerou. Blízké osobní vazby a citová pouta mezi stěžovatelem a jeho družkou a dcerou nebyly přetrhány ani v době výkonu trestu odnětí svobody, obě stěžovatele každý měsíc navštěvovaly a každý den mu volaly.

[5] Pokud by stěžovatel musel neprodleně vycestovat z území České republiky, stála by jeho rodina před rozhodnutím, zda přesídlí do země původu jako celek nebo zda stěžovatel vycestuje samostatně a bude odloučen od své družky a dcery na předem nepředvídatelnou dobu, když obě varianty by mohly narušit řádný vývoj, výchovu a výživu nezletilé dcery, která je zvyklá na zdejší kulturní a sociální prostředí a současně si v posledních 2 letech zvykla na osobní přítomnost, péči a výchovu svého otce. Nepředvídatelnost doby odloučení stěžovatel dovozuje s ohledem na kvóty pro ekonomickou migraci ze země původu stanovené nařízením vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, absenci nositele oprávnění ke sloučení rodiny ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců a s ohledem na nesplnění podmínky trestní zachovalosti podle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[6] Díle stěžovatel uvádí, že ačkoliv byl v roce 2018 pravomocně odsouzen za spáchání závažné drogové trestné činnosti k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, vzhledem k řádnému chování byl v září roku 2024 podmíněně propuštěn. Od svého propuštění vede řádný život, v minulosti spáchané trestné činnosti upřímně lituje a nedopouští se již žádného protiprávního jednání. Stěžovatel má tedy za to, že zájem na ochraně jeho soukromého a rodinného života, nejlepšího zájmu jeho nezletilé dcery a jeho života a zdraví převažuje nad protichůdným veřejným zájmem na jeho vycestování.

[7] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[8] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost ze zákona odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní

pokračování

následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Po zhodnocení okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[11] Nejvyšší správní soud vycházel zejména z předpokladu, že nedojde-li k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, bude stěžovatel v důsledku právních účinků pravomocných rozhodnutí správních orgánů nucen vycestovat zpět do země původu, což by znamenalo citelný zásah do jeho práva na ochranu soukromého a rodinného života a rovněž do práv jeho nezletilé dcery. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že otázka intenzity rodinných vazeb v České republice, resp. to, zda a případně v jaké míře se podílí na výchově své nezletilé dcery a zda je na něm závislá, nemůže být předmětem posouzení soudu při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť tyto otázky jsou podstatné pro posouzení samotné kasační stížnosti, soud by tedy jejich hodnocením nepřipustně předjímal své konečné rozhodnutí. Pro účely rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku tedy Nejvyšší správní soud musel vyjít z předpokladu, že stěžovatel na území České republiky má osobní a rodinné vazby, které popisuje, což ostatně, alespoň v základním rozsahu, vyplývá i ze správního spisu a napadených rozhodnutí.

[12] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k poměřování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout právními následky rozhodnutí krajského soudu a správních orgánů, a případné újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by došlo k odložení účinků těchto rozhodnutí. Zásah do práv stěžovatele by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný, protože existuje reálné nebezpečí, že by ještě předtím, než by Nejvyšší správní soud rozhodl o jeho kasační stížnosti, musel opustit území České republiky, kde dlouhodobě žije a kde má osobní a rodinné vazby. Naopak není bez dalšího zřejmé, že by jeho dočasné setrvání na území České republiky mělo způsobit jakoukoli újmu konkrétním jiným osobám. Lze proto dojít k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku rozhodnutí krajského soudu a správních orgánů byla nepoměrně větší než případná újma hrozící jiným osobám v důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s., podle níž přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, a rovněž tuto podmínku má soud

za splněnou. K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“. V daném případě stojí proti podstatné újmě, která hrozí stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu pouze nižší intenzity. Stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, nýbrž z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tedy pro neoprávněný pobyt. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že stěžovatel přišel o povolení k pobytu na území České republiky v souvislosti se závažnou drogovou trestnou činností, kterou rozhodně nelze bagatelizovat, nicméně z výkonu trestu odnětí svobody byl podmíněně propuštěn. Příslušný trestní soud mu tedy poskytl možnost, aby prokázal, že již nepředstavuje závažnou hrozbu pro společnost. Je také nutné podotknout, že není známo, že by stěžovatel za obdobnou trestnou činnost byl v současnosti stíhán. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je navíc rozhodnutím toliko dočasné povahy, které pouze po omezenou dobu oddaluje povinnost stěžovatele vycestovat z území České republiky (a výše uvedených zemí), jež se plně obnoví v případě, že bude kasační stížnost stěžovatele neúspěšná a stěžovatel mezitím nezíská jiný pobytový titul. Nejvyšší správní soud má za to, že za dané situace hrozí stěžovateli a jeho nezletilé dceři v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti újma, která svou intenzitou převyšuje míru rizika ohrožení veřejného zájmu spojenou s přiznáním odkladného účinku, a tedy s dalším dočasným setrváním stěžovatele na území České republiky.

[14] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění měla ex lege odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), postačí v daném případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku Krajského soudu v Plzni, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalované ve věci správního vyhoštění stěžovatele.

[15] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

5 Azs 88/2026 - 31

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu